

הערת המחברת: סיפורים גם אלו הם מרוחקים, לא נועדו אלא כדי לטפס דילמות והתמודדויות המלוות את מאלף' כמתרחש בשנת התתס"ח של המעיין, ולאפשר את המציאות הטובה הגלות הנוכחיים. ואני בתוך כלל שירה בביאת המשיח, ואף על פי שיתפרמה שיבוא.

לרגע, אפשר?"
"במשרד שלי - " אומר אלון, ומר-
חיך: "מאז שעזרתי לך לברוח התק-
דמתי בעבודתי. אני מנהל המחלקה
עכשיו".

"יפה", אומר בדיל, וסוקר את המ-
שרד הנעים. ממרחק הזמן והמאורעות
די מוזר לו לחשוב על כך שבעבר הת-
מצו חלומותיו במשרד כזה בדיוק.
"העניין הוא כזה, בשנים האחרונות
הייתי המזכיר האישי של מיליארדר
בשם קוסטאס קראגוניס, שמעת
עליו?"

"אז גם אתה הצלחת", אומר אלון
שיר בחיך.

"אולי", אומר בדיל, "לא חשבתי
ככה. אבל, תראה את זה - הוא מסיר
את התחבושת המגנה על אצבעו, "זו
האצבע השישית של הבוס שלי, ומר-
שום מה הגוף שלי לא דוחה אותה.
אתה מומחה בהשתלות פלסטיות,
נכון? אז בוא תסביר לי איך זה יכול
להיות".

אלון שיר מביט באמצעו של בדיל
ואחר כך בעיניו של ידידו: "זה חוקי?"
הוא שואל.

"זו הייתה הוראה שלו, היא מוק-
לטת וכתובה, והסכמתי מפני שהיינו
חייבים לטפל במקרה חירום מן המ-
עלה הראשונה. האמנתי שהוא יפצה
אותי אחר כך על הכאב וכל השאר".
"מעניין", אומר הרופא, "תתקרב
רגע אל עמדת הבדיקה הזו - " העניין
המקצועי בקולו בולט, "מעניין מאוד...
אתה יודע מה, בדיל? אם הכל חוקי,
למה שלא תתקשר לחברה שייצרה
את האצבע? אמור להיות להם שירות
לקוחות די טוב".

"וואנסס שלום", הקול האדיב
משגר את חלום בדיל שלושים וש-
מונה, שעות אחורה, "מדבר לאון, במה
אפשר לסייע לכם?"

זה סיפור ארוך, ובדיל אינו מעוניין
לספר אותו למוקדן, בעזרת רשיון הרר-
פא שלו ושם בית החולים ממנו הוא
מדבר, הוא מצליח לטפס עד למנהל
הרפואי של וואנסס.

"שמי חלום בדיל ואני הרופא
האישי של מר קוסטאס קראגוניס,
ששמו ודאי מוכר לך", הוא אומר, "ויש
לנו בעיה, בצענו אתמול את ההשתלה
של האצבע השישית שלו, ונראה שמ-
שהו במטען הגנטי של האצבע שהוא

בקטריופאגים, הציטוקינים והפ-
רפורין מוחדרים ישירות אל המוח,
במנות קצובות, אחת לארבע שעות.
וחשיבתו של יצחק מינצברג חוזרת
ומתבהרת, "מה עם אחיו?" הוא שואל
בחרדת פתאום את חלום בדיל, "הצ-
ליחו לשחרר אותו?"

"המשטרה דיווחה שכאשר הגיעה
לאתר שבו מצאתי את צמח - המ-
תחם כבר היה נטוש, מלבד רובוטים
מנופצים לא נמצא שם דבר. אני לא
מאמין להם, כמובן. אבל השתמשתי
- " הוא מהסס, "באצבע של קראגר
ניס כדי להתחבר לוויינים של חברת
זיגרטו, ונראה שהם צודקים. אין בבניין
ההוא שום סוג של קרינה המעידה על
חיים. היו להם שלושים וחמש דקות
להימלט ולהחביא את הילדים, והם
כנראה עשו זאת". הוא שותק רגע,
"גם הרובוט שלי נעלם, כלומר הוא
היה רובוט, וזה לא משנה לאף אחד,
כן? אבל הוא נעלם זו עובדה, הוא לא
יוצר קשר ולא מגיב, אבל המשטרה
לא מצאה את הגופה, כלומר, אתה
מבין למה אני מתכוון".

"אולי הוא עוקב אחריהם ממש עכ-
שיו", אומר יצחק, והבעת התקווה שלו
נשמעת שדופה מאוד אפילו באוזניו.
"אולי", אומר בדיל, וניכר שהוא
אומר זאת רק לשם הנימוס. רגע הוא
מתבונן בכפות ידיו, ואחר כך אומר:
"אמרתי לך שכצמח היה בחדר ניתוח,
עלעל לא רצה לבוא. זו הייתה השאלה
הראשונה ששאלתי את צמח, עוד לפני
שהבנתי כמה הוא פצוע. אבל לא אמר
רתי לך עד כמה אהבתי את שניהם".
יצחק מרים את עיניו אל פניו המ-
עונות של האיש שמולו, ורוצה לכרוך
את ידו סביב כתפיו, אבל בדיל - שמ-
בחין בכך נסוג צעד אחד אחורנית.
"יש לי כמה דברים לסדר", הוא אומר
ביובש פתאומי, "אני אלך לעשות את
זה עכשיו. אני יורד רגע לקומה שתיים,
עוד חצי שעה בערך אני אחזור".

ד"ר אלון שיר, חברו הטוב של חלום
בדיל, כבר אינו עובד כאן. פרופסור
אלון שיר, ירש את מקומו.

"בדיל!" הוא אומר, עיניו קרועות
לרווחה, "כולנו היינו בטוחים - "
חלום בדיל נד בראשו, "זה סיפור
ארוך", הוא אומר, "אבל עכשיו הכל
בסדר. וגם התיק האזרחי שלי נקי וצח
כחלב. ואני צריך לדבר איתך על זה